Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

30. ledna 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 82/891/EHS – Články 12 a 19 – Rozdělování společností s ručením omezeným – Ochrana zájmů věřitelů rozdělované společnosti – Neplatnost rozdělení – Odpůrčí žaloba“

Ve věci C-394/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli, Itálie) ze dne 27. února 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 14. června 2018, v řízení

I. G. I. Srl

proti

Marii Grazii Cicenia,

Mariu Di Pierrovi,

Salvatoremu de Vitovi,

Antoniu Raffaelovi,

za účasti:

Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda senátu, P. G. Xuereb (zpravodaj), T. von Danwitz, C. Vajda a A. Kumin, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: R. Schiano, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. června 2019,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

– za I. G. I. Srl S. Ietti, avvocatessa,

* Jednací jazyk: italština.

– za Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl S. Pierro a S. Ietti, avvocatesse,

– za Evropskou komisi L. Malferrarim, W. Möllsem a H. Støvlbækem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 26. září 2019,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 12 a 19 šesté směrnice Rady 82/891/EHS ze dne 17. prosince 1982, založené na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy, o rozdělení akciových společností (Úř. věst. 1982, L 378, s. 47; Zvl. vyd. 17/01, s. 50), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/63/ES ze dne 13. listopadu 2007 (Úř. věst. 2007, L 300, s. 47) (dále jen „šestá směrnice“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností I. G. I. Srl a Marií Grazií Cicenia, Mariem Di Pierrem, Salvatorem de Vitem a Antoniem Raffaelem v otázce, zda posledně jmenovaní mohli jakožto věřitelé rozdělované společnosti, jejíhož obchodního majetku byla část převedena na společnost I. G. I., podat odpůrčí žalobu, aby tak vůči nim bylo rozdělení prohlášeno za neúčinné, a navrhnout exekuční nebo zajišťovací opatření týkající se majetku převedeného na společnost I. G. I.

Právní rámec

Unijní právo

Třetí směrnice 78/855/EHS

3 Článek 1 třetí směrnice Rady 78/855//EHS ze dne 9. října 1978, založené na 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy, o fúzích akciových společností (Úř. věst. 1978, L 295, s. 36; Zvl. vyd. 17/01, s. 42), ve znění směrnice 2007/63 (dále jen „třetí směrnice“), nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Koordinační opatření stanovená touto směrnicí se použijí na právní a správní předpisy členských států, které se vztahují na tyto formy společností:

[…]

– Itálie

la società per azioni,

[…]“

4 Článek 13 odst. 3 třetí směrnice stanoví:

„Ochrana může být odlišná pro věřitele nástupnické společnosti a pro věřitele zanikající společnosti.“

Šestá směrnice:

5 Osmý bod odůvodnění šesté směrnice zní:

„[…] věřitelé, včetně majitelů dluhopisů, a držitelé jiných cenných papírů společností účastnících se rozdělení musí být chráněni před škodou způsobenou rozdělením“.

6 Jedenáctý bod odůvodnění této směrnice stanoví:

„[…] pro zajištění právní jistoty ve vztazích mezi společnostmi účastnícími se rozdělení, mezi těmito společnostmi a třetími osobami a mezi akcionáři je nutné omezit případy neplatnosti rozdělení a stanovit na jedné straně zásadu zjednání nápravy pokaždé, kdy je to možné, a na druhé straně krátkou lhůtu pro uplatnění neplatnosti“.

7 Článek 1 uvedené směrnice stanoví:

„1. Jestliže členské státy dovolí u společností uvedených v čl. 1 odst. 1 [třetí směrnice], které se řídí jejich právem, rozdělení mezi stávající společnosti stanovené v článku 2 této směrnice, použijí na tuto operaci kapitolu I této směrnice.

2. Jestliže členské státy dovolí u společností uvedených v odstavci 1 rozdělení se založením nových společností, vymezené v článku 21, použijí na tuto operaci kapitolu II.

[…]“

8 Článek 2 šesté směrnice stanoví:

„1. Pro účely této směrnice se rozdělením mezi stávající společnosti rozumí operace, kterou jedna společnost převádí v důsledku svého zrušení bez likvidace celé své obchodní jmění na více společností výměnou za přidělení akcií společností, které obdrží vklady v důsledku rozdělení (dále jen ‚nástupnické společnosti‘), akcionářům rozdělované společnosti a případně doplatek na dorovnání, který nepřekročí 10 % jmenovité hodnoty přidělených akcií, nebo nemají-li jmenovitou hodnotu, jejich účetní hodnoty.

[…]

3. Jestliže se tato směrnice odvolává na [třetí směrnici], označuje výraz ‚fúzující společnosti‘ společnosti účastnící se rozdělení, výraz ‚zanikající společnost‘ označuje rozdělovanou společnost, výraz ‚nástupnická společnost‘ označuje jednotlivé nástupnické společnosti a výraz ‚projekt fúze‘ označuje projekt rozdělení.“

9 Článek 12 šesté směrnice zní následovně:

„1. Právní předpisy členských států musí stanovit přiměřený systém ochrany zájmů věřitelů společností účastnících se rozdělení, jejichž pohledávky vznikly před zveřejněním projektu rozdělení a které se v okamžiku tohoto zveřejnění ještě nestaly splatnými.

2. Za tímto účelem právní předpisy členských států alespoň stanoví, že tito věřitelé mají právo na přiměřené záruky, jestliže finanční situace rozdělované společnosti a společnosti, na kterou bude závazek převeden podle projektu rozdělení, tuto ochranu vyžaduje a jestliže tito věřitelé takové záruky již nemají.

3. V případě, že věřitel společnosti, na kterou byl převeden závazek podle projektu rozdělení, nebyl uspokojen, ručí nástupnické společnosti za tento závazek společně a nerozdílně. Členské státy mohou toto ručení omezit výší čistého jmění, které přešlo na jednotlivé společnosti, s výjimkou společnosti,

na kterou byl tento závazek převeden. Tento odstavec nemusí použít, jestliže operace rozdělení podléhá soudnímu dohledu v souladu s článkem 23 a jestliže většina věřitelů, na které připadají tři čtvrtiny výše pohledávek, nebo většina určité kategorie věřitelů rozdělované společnosti, na které připadají tři čtvrtiny výše pohledávek této kategorie, se na schůzi konané v souladu s čl. 23 odst. 1 písm. c) vzdala nároku na toto společné a nerozdílné ručení.

4. Použije se čl. 13 odst. 3 [třetí směrnice].

5. Aniž jsou dotčena pravidla pro společný výkon práv majitelů dluhopisů společností účastnících se rozdělení, použijí se na ně odstavce 1 až 4, ledaže rozdělení bylo schváleno schůzí majitelů dluhopisů, jestliže vnitrostátní právní předpisy takovou schůzi stanoví, nebo každým jednotlivým majitelem dluhopisů.

6. Členské státy mohou stanovit, že nástupnické společnosti odpovídají za závazky rozdělené společnosti společně a nerozdílně. V takovém případě nemusí použít předchozí odstavce.

7. Spojí-li členský stát systém ochrany věřitelů stanovený v odstavcích 1 až 5 se společnou a nerozdílnou odpovědností nástupnických společností stanovenou v odstavci 6, může tuto odpovědnost omezit výší čistého jmění přiděleného jednotlivým společnostem.“

10 Článek 15 šesté směrnice stanoví:

„Právní předpisy členských států určí den účinnosti rozdělení.“

11 Článek 17 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Rozdělení má *ipso jure* následující účinky, které působí současně:

a) veškeré obchodní jmění rozdělené společnosti přechází na nástupnické společnosti, jak mezi rozdělenou společností a nástupnickými společnostmi, tak vůči třetím osobám, a to v souladu s přidělením stanoveným v projektu rozdělení nebo v čl. 3 odst. 3;

b) akcionáři rozdělené společnosti se stávají akcionáři nástupnických společností, v souladu s přidělením stanoveným v projektu rozdělení;

c) rozdělovaná společnost zaniká.“

12 Článek 19 uvedené směrnice zní následovně:

„1. Právní předpisy členských států mohou upravit neplatnost rozdělení pouze v mezích následujících podmínek:

a) neplatnost musí být prohlášena soudním rozhodnutím;

b) neplatnost rozdělení, které je účinné ve smyslu článku 15, může být prohlášena, pouze pokud chyběla předběžná soudní nebo správní kontrola zákonnosti nebo úřední zápis, nebo pokud je zjištěno, že rozhodnutí valné hromady je podle vnitrostátního práva neplatné nebo může být prohlášeno za neplatné;

c) žalobu na neplatnost nelze podat po uplynutí lhůty šesti měsíců ode dne nabytí účinnosti rozdělení vůči tomu, kdo se neplatnosti dovolává, nebo jestliže byla zjednána náprava;

d) jestliže je možné zjednat nápravu nedostatku, pro který by rozdělení mohlo být prohlášeno za neplatné, poskytne příslušný soud zúčastněným společnostem lhůtu pro zjednání nápravy;

e) soudní rozhodnutí o neplatnosti rozdělení musí být zveřejněno způsobem, který stanoví právní předpisy každého členského státu v souladu s článkem 3 [první směrnice Rady 68/151/EHS ze dne 9. března 1968 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 58 druhého pododstavce Smlouvy, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. 1968, L 65, s. 8; Zvl. vyd. 17/01, s. 3)];

f) opravný prostředek třetích osob proti soudnímu rozhodnutí, pokud jej právní předpisy členského státu stanoví, není přípustný po uplynutí lhůty šesti měsíců ode dne zveřejnění rozhodnutí podle směrnice 68/151 EHS;

g) rozhodnutím o neplatnosti rozdělení není dotčena platnost závazků, které vznikly k tíži nebo ve prospěch nástupnických společností před zveřejněním rozhodnutí, avšak po dni stanoveném v článku 15;

h) každá nástupnická společnost odpovídá za závazky, které vznikly k její tíži po dni nabytí účinnosti rozdělení a přede dnem zveřejnění rozhodnutí o neplatnosti rozdělení. Rozdělovaná společnost také odpovídá za tyto závazky; členské státy mohou stanovit, že je tato odpovědnost omezena výší čistého jmění, které přešlo na nástupnickou společnost, k jejíž tíži tyto závazky vznikly.

2. Odchylně od odst. 1 písm. a) mohou právní předpisy členského státu také dovolit, aby neplatnost rozdělení prohlásil správní orgán, jestliže lze proti takovému rozhodnutí podat opravný prostředek k soudu. Písmena b), d), e), f), g) a h) se použijí obdobně na správní orgán. Toto řízení o neplatnosti nelze zahájit po uplynutí lhůty šesti měsíců ode dne stanoveného v článku 15.

3. Nejsou dotčeny právní předpisy členských států vztahující se na neplatnost rozdělení, která je prohlášena v důsledku jiné kontroly, než je předběžná soudní nebo správní kontrola zákonnosti.“

13 Články 2 až 19 šesté směrnice jsou součástí kapitoly I této směrnice, nadepsané „Rozdělení mezi stávající společnosti“.

14 V kapitole II této směrnice, nadepsané „Rozdělení se založením nových společností“, čl. 21 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozdělením se založením nových společností rozumí operace, kterou jedna společnost převádí v důsledku svého zrušení bez likvidace celé své obchodní jmění na více nově založených společností, výměnou za přidělení akcií nástupnických společností akcionářům rozdělované společnosti a případně doplatek na dorovnání, který nepřekročí 10 % jmenovité hodnoty přidělených akcií, nebo nemají-li jmenovitou hodnotu, jejich účetní hodnoty.“

15 Podle čl. 22 odst. 1 uvedené směrnice, který je rovněž součástí kapitoly II této směrnice, platí, že:

„Aniž jsou dotčeny články 11 a 12 směrnice 68/151/EHS, použijí se na rozdělení založením nových společností články 3, 4, 5 a 7, čl. 8 odst. 1 a 2 a články 9 až 19. Za tím účelem označuje výraz ‚společnosti účastnící se rozdělení‘ rozdělenou společnost a výraz ‚nástupnická společnost‘ označuje každou z nových společností.“

16 Článek 25 šesté směrnice, který je součástí kapitoly IV této směrnice, nadepsaný „Jiné operace podobné rozdělení“, stanoví:

„Jestliže právní předpisy členského státu dovolují jednu z operací uvedených v článku 1, aniž by rozdělená společnost zanikla, použijí se kapitoly I, II a III, s výjimkou čl. 17 odst. 1 písm. c).“

Italské právo

17 Článek 2503 codice civile (občanský zákoník), nadepsaný „Námitky věřitelů“, stanoví:

„Fúze může být uskutečněna až po 60 dnech od provedení posledního ze zápisů stanovených v článku 2502a, vyjma případu, kdy je dán souhlas věřitelů na fúzi účastnících se společností, jejichž pohledávka vznikla před zápisem nebo zveřejněním podle čl. 2501b třetího pododstavce, anebo kdy jsou vyplaceni věřitelé, kteří souhlas neposkytli, anebo dojde ke složení odpovídajících částek v bance, vyjma případu, kdy je zpráva uvedená v článku 2501e vypracována pro všechny společnosti účastnící se fúze jedinou auditorskou společností, která na svou vlastní odpovědnost podle čl. 2501e šestého pododstavce prohlásí, že vzhledem k majetkové a finanční situaci společností účastnících se fúze nejsou záruky k ochraně výše uvedených věřitelů nezbytné.

Pokud se nepoužije žádná z těchto výjimek, věřitelé uvedení v předchozím odstavci mohou ve výše zmíněné lhůtě 60 dní uplatnit námitky. V tomto případě se použije poslední pododstavec článku 2445.“

18 Článek 2504c poslední pododstavec tohoto zákoníku, nadepsaný „Neplatnost fúze“, stanoví:

„Po provedení zápisu fúze podle čl. 2504 druhého pododstavce nemůže být fúze prohlášena za neplatnou.

Není dotčeno právo na náhradu škody, která případně přísluší společníkům nebo třetím osobám, jež jsou fúzí poškozeni.“

19 Článek 2506 uvedeného zákoníku, nadepsaný „Formy rozdělení“, stanoví:

„V rámci rozdělení společnost přidělí celý svůj obchodní majetek několika společnostem, existujícím nebo nově založeným nebo jeho část – v takovém případě případně i jediné společnosti – a odpovídající akcie nebo podíly svým akcionářům.

Výplata doplatku na dorovnání je povolena, pokud výše doplatku nepřekročí 10 procent jmenovité hodnoty přidělených akcií nebo podílů. Kromě toho je možné, aby na základě jednomyslného souhlasu někteří akcionáři neobdrželi akcie nebo podíly některé z nástupnických společností v důsledku rozdělení, ale akcie nebo podíly rozdělované společnosti.

Rozdělovaná společnost může v rámci rozdělení buď přistoupit ke zrušení bez likvidace, nebo pokračovat v činnosti.

Účast na rozdělení je zakázána společnostem v likvidaci, které začaly rozdělovat své jmění.“

20 Článek 2506b poslední pododstavec občanského zákoníku, nadepsaný „Použitelná ustanovení“, stanoví:

„Na rozdělení jsou taktéž použitelné články 2501f, 2502, 2502a, 2503, 2503a, 2504, 2504b, 2504c, čl. 2505 první a druhý pododstavec, články 2505a a 2505b. Veškeré odkazy na fúzi, které jsou obsaženy v uvedených článcích, se vztahují též na rozdělení.“

21 Článek 2506c tohoto zákoníku, nadepsaný „Účinky rozdělení“, v posledním pododstavci stanoví:

„Každá společnost ručí společně a nerozdílně do výše čistého jmění, které na ni přešlo nebo které si ponechala, za dluhy rozdělované společnosti, které nebyly splaceny společností, na kterou byly dluhy převedeny.“

22 Podle článku 2901 uvedeného zákoníku, který se nachází v části nadepsané „O odpůrčí žalobě“, platí, že:

„Věřitel, i pokud je pohledávka podmíněná nebo termínovaná, může žádat, aby jednání spočívající v nakládání s obchodním majetkem, kterým dlužník poškozuje jeho zájmy, bylo vůči jeho osobě prohlášeno za neúčinné, a to pokud jsou splněny následující podmínky:

1) dlužník věděl o tom, že jednání poškozuje zájmy věřitele nebo, pokud se jedná o jednání předcházející vzniku pohledávky, bylo jednání úmyslně předurčeno k tomu, aby ohrozilo uspokojení pohledávky;

2) a navíc, jedná-li se o jednání za úplatu, třetí strana si byla poškození [zájmů věřitele] vědoma a, v případě jednání předcházejícímu vzniku pohledávky se účastnila jednání uskutečněného s úmyslem poškodit věřitele.

[…]“

23 Z článku 2902 prvního pododstavce občanského zákoníku vyplývá, že věřitel, který dosáhl prohlášení neúčinnosti právního jednání dlužníka spočívajícího v takovém nakládání s majetkem, které poškozuje zajištění jeho majetku, může navrhnout vůči třetím nabyvatelům exekuční nebo zajišťovací opatření týkající se majetku, jež je předmětem napadeného jednání.

24 Konečně z článku 2903 tohoto zákoníku vyplývá, že odpůrčí žaloba podléhá promlčecí lhůtě v délce pěti let, která počíná běžet okamžikem vykonání právního jednání.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

25 Notářským zápisem ze dne 16. září 2009 převedla společnost Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl v rámci rozdělení část svého obchodního majetku na společnost I. G. I., která byla za tímto účelem založena tímtéž notářským zápisem.

26 Vzhledem k tomu, že M. G. Cicenia, jakož i M. Di Pierro, S. de Vito a A. Raffaele měli za to, že v důsledku tohoto rozdělení byla společnost Costruzioni Ing. G. Iandolo zbavena velké části svého obchodního majetku a že tato společnost zůstala vlastníkem pouze pozemků s nízkou hodnotou, podali k Tribunale di Avellino (soud v Avellinu, Itálie) žalobu proti společnostem I. G. I. a Costruzioni Ing. G. Iandolo, ve které prohlásili, že jsou věřiteli společnosti Costruzioni Ing. G. Iandolo. Žalobci podali odpůrčí žalobu na základě článku 2901 občanského zákoníku a domáhali se toho, aby vůči nim bylo dotčené rozdělení prohlášeno za neúčinné. Podpůrně žalobci navrhovali, aby byla určena společná a nerozdílná odpovědnost společností Costruzioni Ing. G. Iandolo a I. G. I. za dluhy společnosti Costruzioni Ing. G. Iandolo na základě čl. 2506c občanského zákoníku.

27 Rozsudkem ze dne 11. prosince 2015 Tribunale di Avellino (soud v Avellinu) hlavní žalobě dlužníků vyhověl a prohlásil převedení majetku v rámci dotčeného rozdělení vůči nim „ve vztahu k majetku, který je uveden ve zrušeném aktu a jež je stále ve vlastnictví společnosti I. G. I.“, za neúčinné.

28 Společnosti I. G. I. a Costruzioni Ing. G. Iandolo podaly proti tomuto rozsudku odvolání ke Corte d’Appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli, Itálie), přičemž tvrdily, že odpůrčí žaloba podaná dotyčnými věřiteli je nepřípustná z důvodu, že jediným opravným prostředkem, který mohou využít věřitelé společností účastnících se rozdělení, jsou námitky podle článku 2503 občanského zákoníku, a že pokud nejsou podány námitky, stávají se účinky rozdělení vůči těmto věřitelům konečnými. Tyto společnosti mimoto tvrdí, že článek 2504c občanského zákoníku brání tomu, aby bylo rozdělení prohlášeno za neplatné po splnění povinností týkajících se uveřejnění.

29 Předkládající soud uvádí, že články 2503, 2504c, 2506b a čl. 2506c poslední pododstavec občanského zákoníku provádějí do vnitrostátního práva články 12 a 19 šesté směrnice.

30 Konkrétně předkládající soud uvádí, že za účelem provedení článku 12 šesté směrnice, který se týká ochrany zájmů věřitelů společností účastnících se rozdělení, jejichž pohledávky vznikly před zveřejněním projektu rozdělení, italský zákonodárce stanovil, že věřitelé, jejichž pohledávky vznikly před rozdělením, mohou vznést námitky vůči rozdělení v krátké lhůtě. Italský zákonodárce rovněž stanovil, že každá společnost ručí společně a nerozdílně do výše čistého jmění, které na ni přešlo nebo které si ponechala, za dluhy rozdělované společnosti, které nebyly splaceny společností, na kterou byly dluhy převedeny. Konečně pro případ, kdy rozdělení již nemůže být prohlášeno za neplatné, stanovil právo na náhradu škody, která případně vznikla společníkům nebo třetím osobám, jež jsou rozdělením poškozeni.

31 Předkládající soud rovněž uvádí, že za účelem provedení článku 19 šesté směrnice, který stanoví režim neplatnosti rozdělení, italský zákonodárce stanovil, že jestliže bylo rozdělení zapsáno do obchodního rejstříku, nemůže již být prohlášeno za neplatné.

32 Předkládající soud rovněž zdůrazňuje, že pokud jde o otázku, zda je odpůrčí žaloba podaná věřiteli rozdělované společnosti přípustná, se v judikatuře utvořily dva protichůdné výklady.

33 Podle prvního výkladu je taková žaloba přípustná z důvodu, že ačkoli je cílem jak vznesení námitek stanoveným v článku 2503 občanského zákoníku, tak odpůrčí žaloby upravené v článku 2901 tohoto zákoníku ochrana záruk věřitelů ve vztahu k majetku dlužníka, nejsou tyto procesní prostředky vzájemně srovnatelné. Liší se subjekty, které jich mohou využít, okamžikem, kdy mohou být uplatněny, lhůtami, v rámci kterých je lze uplatnit, skutečností, že odpůrčí žaloba směřuje k uložení sankce za podvodné jednání, a konečně svými účinky.

34 Podle druhého výkladu musí být možnost podání odpůrčí žaloby věřiteli rozdělované společnosti vyloučena s ohledem na cíl šesté směrnice, který spočívá v zajištění toho, aby se účinky rozdělení staly vůči věřitelům konečnými a nezvratnými v krátké době tak, aby byly chráněny zájmy mnoha zúčastněných stran, jež jsou rozdělením ovlivněny a jež zároveň nejsou věřiteli rozdělované společnosti.

35 V tomto ohledu předkládající soud poznamenává, že ochrana stability účinků rozdělení, jakož i zájmů všech stran zúčastněných na rozdělení, která je jedním z cílů šesté směrnice, může být zajištěna pouze tím, že s neuplatněním opatření stanovených v článku 12 šesté směrnice bude spojeno vyloučení dalších a odlišných opatření uplatňovaných věřiteli na zajištění závazků z majetku dlužníka. Pojem „neplatnost“ uvedený v článku 19 šesté směrnice by tedy měl zahrnovat veškerá opatření způsobující neúčinnost rozdělení, ať už absolutní, nebo relativní, a v posledně uvedeném případě pak nezávisle na platnosti rozdělení.

36 Předkládající soud nicméně zdůrazňuje, že článek 12 šesté směrnice nevylučuje uplatnění dalších opatření na ochranu majetkového zajištění pohledávek věřitelů z majetků dlužníka a že ve vnitrostátním právu existuje několik rozdílů mezi žalobou na neplatnost a odpůrčí žalobou.

37 Za těchto podmínek Corte d’Appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli, Itálie) rozhodl přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Mohou věřitelé rozdělované společnosti, jejichž pohledávky vznikly před rozdělením, kteří nevyužili opravný prostředek v podobě námitek podle článku 2503 občanského zákoníku [a tedy prostředek ochrany zavedený při provádění článku 12 (šesté směrnice)], podat odpůrčí žalobu podle článku 2901 občanského zákoníku poté, co se rozdělení uskutečnilo, a to za účelem prohlášení

neúčinnosti rozdělení vůči nim, a tedy aby byli při nuceném výkonu upřednostněni před věřiteli nástupnické společnosti nebo nástupnických společností, jakož i před společníky těchto společností?

2) Zahrnuje pojem ‚neplatnost' uvedený v článku 19 [šesté směrnice] pouze žaloby, které mají vliv na platnost rozdělení, nebo také žaloby, které ačkoli nemají na jeho platnost vliv, tak určují jeho relativní ‚neúčinnost' nebo nedovolatelnost?"

K předběžným otázkám

K použitelnosti směrnice

38 V žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předkládající soud odkazuje jak na šestou směrnici, tak na směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1132 ze dne 14. června 2017 o některých aspektech práva obchodních společností (Úř. věst. 2017, L 169, s. 46), která zrušila šestou směrnici od okamžiku svého vstupu v platnost dne 20. července 2017. Vzhledem k tomu, že skutkový stav v původním řízení předcházel datu vstupu směrnice 2017/1132 v platnost, použije se šestá směrnice.

K pravomoci Soudního dvora

39 Komise vyjádřila pochybnosti o pravomoci Soudního dvora rozhodnout o projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce z důvodu, že spor ve věci v původním řízení dle jejího názoru nespadá do oblasti působnosti šesté směrnice, jelikož byla na společnost I. G. I. převedena pouze část obchodního majetku společnosti Costruzioni Ing. G. Iandolo.

40 Podle Komise totiž z čl. 21 odst. 1 šesté směrnice ve spojení s čl. 2 odst. 1 této směrnice vyplývá, že se tato směrnice vztahuje na rozdělení se založením nových společností pouze v případě převodu celého obchodního jmění rozdělované společnosti.

41 Jak uvádí generální advokát v bodě 43 svého stanoviska, z nadpisu šesté směrnice vyplývá, že se vztahuje na rozdělení akciových společností. Z článku 1 této směrnice ve spojení s čl. 1 odst. 1 třetí směrnice rovněž vyplývá, že se šestá směrnice v případě Italské republiky použije na „società per azioni" (akciové společnosti). Společnosti Costruzioni Ing. G. Iandolo a I. G. I. přitom nejsou akciové společnosti, ale společnosti s ručením omezeným.

42 A dále se podle článku 21 šesté směrnice rozdělením založením nových společností rozumí operace, kterou jedna společnost převádí v důsledku svého zrušení bez likvidace celé své obchodní jmění na více nově založených společností. Společnost Costruzioni Ing. G. Iandolo však nepřevedla celé své obchodní jmění na více společností, ale pouze jeho část na společnost I. G. I.

43 Operace rozdělení dotčená v původním řízení proto přímo nespadá do oblasti působnosti šesté směrnice.

44 V souladu s článkem 267 SFEU má Soudní dvůr pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se výkladu Smluv, jakož i aktů přijatých unijními orgány. V rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené tímto článkem přísluší pouze vnitrostátnímu soudu, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Jestliže se tedy otázky položené vnitrostátním soudem týkají výkladu ustanovení unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 29 a citovaná judikatura).

45 Soudní dvůr na základě této judikatury v řadě případů prohlásil, že má pravomoc rozhodnout o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se ustanovení unijního práva v situacích, kdy se skutkový stav v původním řízení nacházel mimo rozsah přímé působnosti unijního práva, ale kdy se uvedená ustanovení unijního práva stala použitelnými na základě vnitrostátního práva v důsledku odkazu vnitrostátního práva na jejich obsah. V těchto případech se i přes to, že skutkový stav v původním řízení nespadal přímo do působnosti unijního práva, stala ustanovení tohoto práva použitelnými v důsledku vnitrostátních právních předpisů, jež upravily řešení čistě vnitrostátních situací v souladu s řešením zvoleným unijním právem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. října 1990, Dzodzi, C-297/88 a C-197/89, EU:C:1990:360, bod 37; ze dne 17. července 1997, Leur-Bloem, C-28/95, EU:C:1997:369, body 27 a 32, a ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 53).

46 Pokud totiž vnitrostátní právní předpisy přizpůsobí řešení situací, které jsou čistě vnitrostátní záležitostí, řešením upraveným unijním právem, například za účelem předejití výskytu diskriminace vlastních státních příslušníků nebo případných narušení hospodářské soutěže, nebo také za účelem zajištění jednotného postupu ve srovnatelných situacích, existuje jasný unijní zájem na tom, aby se za účelem předejití budoucím rozdílným výkladům dostalo ustanovením nebo pojmům převzatým z unijního práva jednotného výkladu, a to bez ohledu na podmínky, za kterých se mají uplatnit. Výklad provedený Soudním dvorem, pokud jde o ustanovení unijního práva ve vztahu k čistě vnitrostátním situacím, je tak odůvodněn tím, že tato ustanovení jsou na základě vnitrostátního práva přímo a bezpodmínečně použitelná, aby bylo zajištěno to, že s vnitrostátní situací a situací spadající do unijního práva bude zacházeno stejně (rozsudky ze dne 21. prosince 2011, Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, body 18 a 19, a za dne 21. listopadu 2019, Deutsche Post a další, C-203/18 a C-374/18, EU:C:2019:999, bod 37).

47 V případě, kdy se na Soudní dvůr obrátí vnitrostátní soud v situaci, která nespadá přímo do oblasti působnosti unijního práva, nemůže – pokud mu uvedený předkládající soud nesdělí kromě toho, že se předmětná vnitrostátní právní úprava uplatní bez rozdílu na situace upravené dotčenými ustanoveními unijního práva a na čistě vnitřní záležitosti – mít za to, že žádost o výklad ustanovení tohoto práva v rámci řízení o předběžné otázce je nezbytná k tomu, aby Soud vyřešil spor, který mu byl předložen (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 54).

48 Konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze konstatovat, že se ustanovení unijního práva stala na základě vnitrostátního práva přímo a bezpodmínečně použitelná, aby bylo zajištěno to, že s vnitrostátní situací a situací spadající do unijního práva bude zacházeno stejně, musejí vyplývat z předkládacího rozhodnutí (rozsudek ze dne 20. září 2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, bod 21).

49 Za tímto účelem musí předkládajícím soud v souladu s článkem 94 jednacího řádu Soudního dvora uvést, jakou souvislost – kvůli níž je požadovaný výklad v rámci řízení o předběžné otázce nezbytný pro řešení sporu, který je před ním veden – má tento spor i přes svoji čistě vnitrostátní povahu s ustanoveními unijního práva. Tyto požadavky jsou mimoto zachyceny v doporučení Soudního dvora Evropské unie pro vnitrostátní soudy o zahájení řízení o předběžné otázce (Úř. věst. 2019, C 380, s. 1).

50 V projednávaném případě předkládající soud, který má jako jediný pravomoc vykládat vnitrostátní právo v rámci systému soudní spolupráce zavedeného článkem 267 SFEU, upřesnil, že články 2503, 2504c, 2506b a čl. 2506c poslední pododstavec občanského zákoníku, jejichž uplatnění na projednávaný případ je požadováno účastníky původního řízení, provádějí do vnitrostátního práva články 12 a 19 šesté směrnice. To vyplývá, jak uvádí Komise, z decreto legislativo n. 22 – Attuazione delle direttive n. 78/855/CEE e n. 82/891/CEE in materia di fusioni e scissioni societarie, ai sensi dell'art. 2, comma 1, della legge 26 marzo 1990, n. 69 (legislativní nařízení č. 22, kterým se provádí směrnice 78/855/EHS a 82/891/EHS o fúzích a rozděleních v souladu s čl. 2 odst. 1 zákona č. 69 ze dne 26. března 1990) ze dne 16. ledna 1991 (GURI č. 19, ze dne 23. ledna 1991).

51 Z předkládacího rozhodnutí rovněž vyplývá, že se tyto články občanského zákoníku, které do vnitrostátního práva provádějí články 12 a 19 šesté směrnice, na základě článku 2506 občanského zákoníku uplatní jak na operaci rozdělení, kterou společnost přiděluje pouze část svého obchodního majetku jedné nebo více společnostem, tak na operaci rozdělení, kterou společnost přiděluje celý svůj obchodní majetek více společnostem, což platí jak pro akciové společnosti, tak pro společnosti s ručením omezeným.

52 Italský zákonodárce tedy tím, že takto provedl šestou směrnici, rozhodl, že se články 12 a 19 šesté směrnice přímo a bezpodmínečně uplatní rovněž na operaci rozdělení společnosti s ručením omezeným, kterou společnost jiné společnosti převede pouze část svého obchodního majetku.

53 Navíc je třeba poukázat na to, že, jak Komise uznala na jednání, článek 25 šesté směrnice, jehož se Komise dovolává ve svém písemném vyjádření, vnitrostátnímu zákonodárci nezakazuje, aby režim rozdělení, který stanovuje šestá směrnice, použil na operaci rozdělení společností s ručením omezeným, kterými společnost přiděluje pouze část svého obchodního majetku jiné společnosti.

54 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, má Soudní dvůr pravomoc odpovědět na otázky položené předkládajícím soudem.

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

55 Společnost I. G. I. tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná z důvodu, že v rozporu s tím, co vyžaduje článek 94 jednacího řádu Soudního dvora, neobsahuje popis skutkového a právního rámce předběžných otázek položených Soudnímu dvoru. Společnosti I. G. I. a Costruzioni Ing. G. Iandolo kromě toho tvrdí, že položené otázky jsou irelevantní, jelikož všechny pohledávky, které se odpůrci v původním řízení snažili chránit podáním odpůrčí žaloby, zanikly. Komise na jednání rovněž poukázala na to, že pokud tyto pohledávky skutečně zanikly, je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce bezpředmětná, a musí být prohlášena za nepřípustnou.

56 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může žádost podanou vnitrostátním soudem odmítnout pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jedná-li se o hypotetický problém nebo také nedisponuje-li Soudní dvůr skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 10. července 2019, Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung, C-26/18, EU:C:2019:579, bod 32 a citovaná judikatura).

57 Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že potřeba dospět k výkladu unijního práva, který bude vnitrostátnímu soudci k užitku, vyžaduje, aby tento soudce vymezil skutkový a právní rámec, ze kterého vychází otázky, které pokládá, nebo aby alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na kterých jsou tyto otázky založeny. Předkládací rozhodnutí musí kromě toho uvést přesné důvody, které vedly vnitrostátní soud k tomu, aby si kladl otázky ohledně výkladu unijního práva a usoudil, že je nezbytné položit Soudnímu dvoru předběžné otázky (rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Stanley International Betting a Stanleybet Malta, C-375/17, EU:C:2018:1026, bod 29 a citovaná judikatura).

58 V žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předkládající soud dostatečně popisuje právní a skutkový rámec věci v původním řízení a jasně vysvětluje, že otázky, které Soudnímu dvoru položil, jsou nezbytné pro rozhodnutí o otázce souladu odpůrčí žaloby, která mu byla předložena, s unijním právem.

59 Kromě toho s ohledem na údaje poskytnuté předkládajícím soudem, který má jako jediný pravomoc vykládat vnitrostátní právo v rámci systému soudní spolupráce zavedeného článkem 267 SFEU, nelze mít za to, že otázky předložené Soudnímu dvoru nemají vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení nebo že se týkají hypotetického problému.

60 Z toho plyne, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

K první otázce

61 První otázkou se předkládající soud v podstatě táže, zda článek 12 šesté směrnice musí být vykládán v tom smysl, že brání tomu, aby věřitelé rozdělované společnosti, jejichž pohledávky vznikly před rozdělením a kteří nevyužili prostředky ochrany stanovené ve vnitrostátní právní úpravě na základě tohoto článku, mohli podat odpůrčí žalobu po uskutečnění rozdělení, a to za účelem prohlášení neúčinnosti rozdělení vůči nim, a navrhnout exekuční nebo zajišťovací opatření týkající se majetku, který byl převeden na nástupnickou společnost.

62 Úvodem je třeba poukázat na to, že podle čl. 22 odst. 1 šesté směrnice se články 12 a 19 této směrnice použijí na rozdělení založením nových společností ve smyslu čl. 21 odst. 1 šesté směrnice. Z uvedeného čl. 22 odst. 1 vyplývá, za tím účelem označuje výraz „společnosti účastnící se rozdělení“ rozdělenou společnost a výraz „nástupnická společnost“ označuje každou z nových společností.

63 Podle čl. 12 odst. 1 šesté směrnice členské státy musí stanovit přiměřený systém ochrany zájmů věřitelů rozdělované společnosti, jejichž pohledávky vznikly před zveřejněním projektu rozdělení a které se ke dni tohoto zveřejnění ještě nestaly splatnými.

64 Článek 12 odst. 2 šesté směrnice stanoví, že pro účely odstavce 1 tohoto článku musí členské státy alespoň stanovit, že tito věřitelé mají právo na přiměřené záruky, jestliže finanční situace rozdělované společnosti a společnosti, na kterou bude závazek převeden podle projektu rozdělení, tuto ochranu vyžaduje a jestliže uvedení věřitelé takové záruky ještě nemají.

65 Z článku 12 odst. 3 a 6 šesté směrnice ve spojení s čl. 22 odst. 1 této směrnice navíc vyplývá, že členské státy mohou stanovit společnou a nerozdílnou odpovědnost nově založených společností za závazky rozdělované společnosti.

66 Je pravda, že mezi prostředky ochrany zájmů věřitelů rozdělované společnosti stanovenými v článku 12 šesté směrnice nejsou uvedeny odpůrčí žaloby.

67 Jak však uvedl generální advokát v bodech 59 a 60 svého stanoviska, použití výrazu „alespoň“ v čl. 12 odst. 2 šesté směrnice značí, že tento článek stanoví minimální systém ochrany zájmů věřitelů rozdělované společnosti, jejichž pohledávky vznikly před zveřejněním projektu rozdělení a které se ke dni tohoto zveřejnění ještě nestaly splatnými. Uvedený odstavec tudíž členským státům nebrání, pokud jde o tyto pohledávky, ve stanovení dodatečných prostředků ochrany zájmů těchto věřitelů.

68 Z článku 12 šesté směrnice navíc nevyplývá, že nevyužití jednoho z prostředků ochrany zájmů věřitelů rozdělované společnosti stanovených vnitrostátní právní úpravou na základě tohoto článku tomuto věřiteli brání ve využití jiných prostředků ochrany, než jsou vyjmenovány v uvedeném článku.

69 Za těchto podmínek je ve světle cíle uvedeného v osmém bodě odůvodnění této směrnice spočívajícího v ochraně věřitelů, včetně majitelů dluhopisů a držitelů jiných cenných papírů společností účastnících se rozdělení, před újmou, která jim může být rozdělením způsobena, třeba mít za to, že článek 12 šesté směrnice nevylučuje možnost dlužníků rozdělované společnosti podat takovou odpůrčí žalobu,

jako je odpůrčí žaloba dotčená ve věci v původním řízení, jestliže finanční situace rozdělované společnosti a společnosti, na kterou bude závazek převeden podle projektu rozdělení, tuto ochranu vyžaduje. Účinky takové žaloby nicméně nesmí být v rozporu s cílem tohoto ustanovení.

70 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že ze samotného znění první otázky vyplývá, že taková odpůrčí žaloba, jako je žaloba upravená v článku 2901 občanského zákoníku, kterou podali věřitelé rozdělované společnosti, může uvedeným věřitelům umožnit, aby byli v rámci nuceného výkonu upřednostněni před věřiteli nástupnické společnosti nebo nástupnických společností, jakož i před společníky těchto společností. Vzhledem k tomu, že operace rozdělení dotčená v původním řízení je rozdělením se založením nové společnosti, musí být výrazu „nástupnická společnost nebo nástupnické společnosti“, který používá předkládající soud, rozuměno tak, že označuje nově založenou společnost nebo nově založené společnosti.

71 Minimální systém ochrany zájmů věřitelů, stanovený v čl. 12 odst. 1 šesté směrnice ve spojení s čl. 22 odst. 1 této směrnice, se přitom vztahuje na věřitele rozdělované společnosti, a nikoliv na věřitele nově založených společností nebo společníky nově založených společností, jelikož tyto společnosti před rozdělením neexistovaly.

72 Z článku 12 odst. 4 šesté směrnice ve spojení s čl. 2 odst. 3 této směrnice a z čl. 13 odst. 3 třetí směrnice navíc vyplývá, že ochrana „může být odlišná“ pro věřitele nově založených společností a pro věřitele rozdělené společnosti.

73 Článek 12 šesté směrnice tedy nevyžaduje, aby byla ochrana věřitelů nově založených společností stanovená členskými státy rovnocenná s ochranou věřitelů rozdělované společnosti.

74 Ze všech těchto ustanovení lze tedy vyvodit, že minimální harmonizace ochrany zájmů věřitelů společností účastnících se rozdělení, kterou provádí šestá směrnice, nebrání tomu, aby v kontextu takového rozdělení se založením nové společnosti, jako je rozdělení ve věci, jíž se týká původní řízení, byla upřednostněna ochrana zájmů věřitelů rozdělované společnosti.

75 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první otázku odpovědět tak, že článek 12 šesté směrnice ve spojení s články 21 a 22 této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby věřitelé rozdělované společnosti, jejichž pohledávky vznikly před rozdělením a kteří nevyužili prostředky ochrany stanovené ve vnitrostátní právní úpravě na základě uvedeného článku 12, mohli podat odpůrčí žalobu po uskutečnění rozdělení, a to za účelem prohlášení neúčinnosti rozdělení vůči nim, a navrhnout exekuční nebo zajišťovací opatření týkající se majetku, který byl převeden na nově založenou společnost.

K druhé otázce

76 Druhou otázkou se předkládající soud v podstatě táže, zda musí být článek 19 šesté směrnice, který upravuje režim neplatnosti rozdělení, vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby věřitelé rozdělované společnosti po uskutečnění rozdělení podali odpůrčí žalobu, která nenarušuje platnost tohoto rozdělení, ale pouze umožňuje, aby toto rozdělení bylo vůči těmto věřitelům neúčinné.

77 Článek 19 šesté směrnice upravuje režim neplatnost rozdělení. Tento článek zejména omezuje případy neplatnosti, zakotvuje krátkou lhůtu pro uplatnění neplatnosti a stanoví, že je-li možné zjednat nápravu nedostatku, pro který by rozdělení mohlo být prohlášeno za neplatné, je zúčastněným společnostem poskytnuta lhůta pro zjednání nápravy.

78 Šestá směrnice pojem „neplatnost“ nedefinuje.

79 Při neexistenci definice tohoto pojmu je třeba podle ustálené judikatury Soudního dvora určit význam a dosah tohoto pojmu v souladu s obvyklým smyslem použitých výrazů, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém jsou použity, a k cílům, které sleduje právní úprava, jejíž jsou součástí (rozsudek ze dne 26. července 2017, Jafari, C-646/16, EU:C:2017:586, bod 73 a citovaná judikatura).

80 Pojem „neplatnost“ v jeho obvyklém významu odkazuje na opatření, která směřují ke zrušení aktu, způsobují jeho zánik a mají účinky vůči všem.

81 Tento význam pojmu „neplatnost“ je, jak uvedl generální advokát v bodech 73 až 75 svého stanoviska, potvrzen kontextem tohoto pojmu a cíli sledovanými šestou směrnicí.

82 Pokud jde o kontext uvedeného pojmu, je totiž třeba poukázat na to, že čl. 19 odst. 1 písm. b) šesté směrnice stanoví, že neplatnost rozdělení, které je účinné, může být prohlášena pouze ve třech případech, a sice pokud chyběla předběžná soudní nebo správní kontrola zákonnosti, chyběl-li úřední zápis nebo pokud je zjištěno, že rozhodnutí valné hromady, kterým byl schválen projekt rozdělení, je podle vnitrostátního práva neplatné nebo může být prohlášeno za neplatné.

83 Tyto tři případy neplatnosti přitom souvisejí se vznikem rozdělení a mají vliv na samotnou jeho existenci. Jedná se tedy o případy, které způsobují zánik rozdělení.

84 Pokud jde o cíle sledované šestou směrnicí, z jedenáctého bodu odůvodnění šesté směrnice vyplývá, že unijní normotvůrce měl za to, že pro zajištění právní jistoty ve vztazích mezi společnostmi účastnícími se rozdělení, mezi těmito společnostmi a třetími osobami a mezi akcionáři je nutné omezit případy neplatnosti rozdělení a stanovit na jedné straně zásadu zjednání nápravy pokaždé, kdy je to možné, a na druhé straně krátkou lhůtu pro uplatnění neplatnosti. Tento cíl šesté směrnice, který byl proveden v jejím článku 19, potvrzuje, že neplatnost rozdělení vyvolává účinky vůči všem.

85 Zatímco tak, jak generální advokát poznamenává v bodě 79 svého stanoviska, žaloba na neplatnost směřuje k uložení sankce za nedodržení podmínek vzniku aktu rozdělení, je předmětem takové odpůrčí žaloby, jako je žaloba ve věci v původním řízení, pouze ochrana věřitelů, jejichž práva byla rozdělením způsobena zkrácena.

86 Z předkládacího rozhodnutí totiž vyplývá, že odpůrčí žaloba, kterou odpůrci v původním řízení podali na základě čl. 2901 občanského zákoníku, umožňuje pouze dosáhnout neúčinnosti příslušného rozdělení vůči nim, a to zejména neúčinnosti převodu určitého majetku uvedeného v aktu rozdělení. Tato žaloba nemá vliv na platnost tohoto rozdělení, nezpůsobuje jeho zánik a nemá účinky vůči všem.

87 Tato žaloba tedy nespadá pod pojem „neplatnost“ uvedený v článku 19 šesté směrnice.

88 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že článek 19 šesté směrnice ve spojení s články 21 a 22 této směrnice, který upravuje režim neplatnosti rozdělení, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby věřitelé rozdělované společnosti podali po uskutečnění rozdělení odpůrčí žalobu, která nenarušuje platnost tohoto rozdělení, ale pouze umožňuje, aby toto rozdělení bylo vůči těmto věřitelům neúčinné.

K nákladům řízení

89 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) **Článek 12 šesté směrnice Rady 82/891/EHS ze dne 17. prosince 1982, založené na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy, o rozdělení akciových společností, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/63/ES ze dne 13. listopadu 2007, ve spojení s články 21 a 22 uvedené směrnice 82/891, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby věřitelé rozdělované společnosti, jejichž pohledávky vznikly před rozdělením a kteří nevyužili prostředky ochrany stanovené ve vnitrostátní právní úpravě na základě uvedeného článku 12, mohli podat odpůrčí žalobu po uskutečnění rozdělení, a to za účelem prohlášení neúčinnosti rozdělení vůči nim, a navrhnout exekuční nebo zajišťovací opatření týkající se majetku, který byl převeden na nově založenou společnost.**

2) **Článek 19 směrnice 82/891, ve znění směrnice 2007/63, ve spojení s články 21 a 22 uvedené směrnice 82/891, který upravuje režim neplatnosti rozdělení, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby věřitelé rozdělované společnosti podali po uskutečnění rozdělení odpůrčí žalobu, která nenarušuje platnost tohoto rozdělení, ale pouze umožňuje, aby toto rozdělení bylo vůči těmto věřitelům neúčinné.**

Podpisy.